

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul

De ce a fost Înaintemergătorul Domnului decapitat

Creștinii ortodocși prăznuiesc, pe 29 august, Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul. Este ultima mare sărbătoare a verii, care amintește de sfârșitul mucenicesc, violent, de care Înaintemergătorul Domnului, proorocul Ioan Botezătorul, a avut parte pentru că nu a îndurat să vadă încălcată legea lui Dumnezeu, fără a încerca să-i îndrepte pe păcătoși.

O relatare fidelă a rațiunilor care au stat la baza decapitării Sfântului Ioan Botezătorul o face Sfântul Evanghelist Marcu.

Principalul motiv este că proorocul îi spune tetrarhului (administratorului de provincie) Irod Antipa că legea mozaică nu-i permite să-și țină cumnata în păcat.

„Și a auzit regele Irod (Antipa) căci numele lui Iisus Se făcuse cunoscut și zicea că Ioan Botezătorul s-a sculat din morți și de aceea se fac minuni prin el. Alții ziceau că este Ilie și alții că este prooroc, ca unul dintre prooroci. Iar Irod, auzind zicea: Este Ioan căruia eu am pus să-i taie capul; el s-a sculat din morți. Căci Irod trimițând, l-a prins pe Ioan și l-a legat în temniță, din pricina Irodiadei, femeia lui Filip, fratele său, pe care o luase de soție. Căci Ioan îi zicea lui Irod: Nu-ți

este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău. Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare, dar nu putea. Căci Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat drept și sfânt și-l ocrotea. Și ascultându-l, multe făcea și cu drag îl asculta. Și fiind o zi cu bun prilej, când Irod, de ziua sa de naștere, a făcut ospăț mare dregătorilor lui și căpeteniilor oștirii și frunțașilor din Galileea și fiica Irodiadei intrând și jucând, a plăcut lui Irod și celor ce ședea la masă cu el. Iar regele a zis fetei: Cere de la mine orice vei voi și îți voi da. Și s-a jurat ei: Orice vei cere de la mine îți voi da, până la jumătate din regatul meu. Și ea, ieșind, a zis mamei sale: Ce să cer? Iar Irodiada a zis: Capul lui Ioan Botezătorul.

Și intrând îndată, cu grabă, la rege, i-a cerut zicând: Vreau să-mi dai îndată pe tipsie capul lui Ioan Botezătorul. Și regele s-a mâhnit adânc, dar pentru jurământ și pentru cei ce ședea cu el la masă, n-a voit s-o întristeze. Și îndată trimițând regele un paznic, a poruncit a-i aduce capul. Și acela, mergând, i-a tăiat capul, l-a adus pe tipsie și l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale.

Și auzind, ucenicii lui au venit, au luat trupul lui Ioan și l-au pus în mormânt”, se arată în Evanghelia după Marcu.

Aripile Sf. Prooroc Ioan Botezătorul

Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul este zugrăvit cu aripi, după cuvintele pe care le-a spus Însuși Mântuitorul Hristos: „Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; dar cel mai mic în împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el” (Luca 7, 28) și „Iată, Eu trimit pe îngerul Meu și va găti calea înaintea feței Mele” (Maleahi. 3, 1). Sfântul Ioan este, așadar, numit „înger” de Mesia Însuși și de proorocul Maleahi.

Sfânta Tradiție îl numește pe Sfântul Ioan „îngerul pustiei”, deoarece a trăit toată viața în rugăciune, abstență și castitate, nefiind ispitit de lucruri lumești, ci tânjind mereu spre Cer. Acest mod de viață se aseamănă întru totul căii monahale, care mai este numită uneori și „viață îngerească”.

Cea mai veche icoană cunoscută a Sfântului Ioan Botezătorul, întreg, cu aripi, se păstrează în Serbia, la Arelijie și datează de la sfârșitul secolului al XIII-lea. O altă icoană de acest fel, realizată un secol mai târziu, este o miniatură dintr-o Psaltire sârbească, aflată la Munchen.

Mihai Alex Olteanu / Doxologia.ro

Duminica a 13-a după Rusalii. Părintele Cleopa:

„Iubiți pe Dumnezeu și Biserica Lui”

În mai multe locuri din Sfânta Scriptură, lumea pe care a zidit-o Dumnezeu este asemănată cu via. Cel mai clar spune însăși Evanghelia de astăzi: "Era un om oarecare, stăpân al casei sale, care a sădit vie". Acesta este Însuși Dumnezeu, Stăpânul cerului și al pământului, Care a creat toate cele văzute și nevăzute și a zidit lumea ca pe o vie a casei Sale! În alt loc spune Mântuitorul: "Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul... Eu sunt vița, voi mlădițele" (Ioan 15, 1-5). Proorocul David aseamănă și el lumea cu via și se roagă pentru desăvârșirea ei, zicând: "Doamne, Doamne, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta și o desăvârșește pe ea" (Psalm 79, 15-16).

Oare de ce aseamănă Dumnezeu lumea cu via sau cu grâul gata de seceriș și nu cu altceva? Pentru că atât via cât și grâul sunt cele două roade de frunte ale pământului care țin viața trupească a oamenilor. Apoi, pentru că pâinea și vinul, prin Sfânta Liturghie, se prefac în Trupul și Sângele lui Hristos care mențin viața duhovnicească a sufletelor noastre. Că precum pâinea și vinul "întăresc inima omului" așa Sfânta Împărtășanie întărește credința, iartă păcatele și mântuiește sufletul omului credincios. Pâinea și vinul, la care adesea este pomenit și untdelemnul, sunt alimente de bază ale omierii care au un dublu caracter sacru, căci hrănesc atât trupul cât și sufletul prin jertfa liturgică.

Dar via, adică lumea sădită de Dumnezeu, nu a fost lăsată la întâmplare, nu a fost părăsită de El. Dimpotrivă, de la început lumea a fost ținută sub pronia divină; căci după ce a sădit-o Dumnezeu, "a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn de pază și a dat-o lucrătorilor iar el s-a dus departe" (Matei 21, 33). Vedeți grija lui Dumnezeu pentru lume? A sădit-o cu propriile Sale mâini, făcând pe om după chipul și asemănarea Sa; a îngrădit-o cu gard împotriva hoților, adică a îngrădit lumea cu poruncile și învățăturile celor două Legi a Vechiului și a Noului Testament, cu canoane și Sinoade ecumenice care apară unitatea și adevărul dreptei credințe. Apoi, în mijlocul viei, Domnul "a săpat teasc", adică a făcut altarul de jertfă, pe care se aduce, prin Hristos, jertfa liturgică pentru mântuirea întregii lumi. Ba, mai mult, Dumnezeu "a clădit un turn de pază și a dat via lucrătorilor, iar El S-a dus departe". Turnul de pază este Biserica întemeiată de Iisus Hristos ca un turn de

veghe și apărare împotriva diavolilor, a sec-telor și a tuturor smintelilor și păcatelor careucid sufletele noastre.

Deci, când toate acestea au fost săvârșite, adică lumea a fost răscumpărată și Biserica întemeiată, Domnul nostru Iisus Hristos a încredințat via Sa, adică lumea, Bisericii și Evanghelia "lucrătorilor", adică Apostolilor, episcopilor și preoților. Ei sunt lucrătorii viei lui Hristos. Lor li s-a încredințat întreaga operă de propovăduire a Evangheliei, de slujire a Bisericii, săvârșirea Sfintei Liturghii, învățătura și apărarea credinței ortodoxe, sfințirea oamenilor prin harul Duhului Sfânt, revărsat prin lucrarea celor șapte Sfinte Taine, paza viei prin împlinirea poruncilor evanghelice și aducerea roadelor la vreme. Iar roadele viei sunt sufletele mântuite prin lucrarea faptelor bune. Slujitorii Bisericii sunt lucrătorii Evangheliei, adică împreună lucrători cu Hristos, cu îngerii, cu Apostolii și cu toți sfinții la mântuirea și înnoirea lumii.

Vedeți ce mare este misiunea apostolică și harul preoției? Slujitorii Bisericii conlucrează cu Însuși Dumnezeu, cu cele trei persoane ale Preasfintei Treimi și cu toate puterile cerești. Prin jertfa liturgică ei unesc cerul cu pământul, coboară pe Hristos pe sfințele altare și în inimile oamenilor. Prin cuvintele lor leagă și dezleagă păcatele lumii, scot sufletele din iad și demonii din oameni. Prin harul dumnezeiesc pe care îl au de la Hristos, împart Duhul Sfânt credincioșilor prin cele șapte Sfinte Taine, sfințesc, dezleagă, binecuvântează, călăuzesc pe calea mântuirii, învață, mângâie sufletele iubitoare de Dumnezeu. Ce cinstite mai de preț căutăm? Sau ce har dat oamenilor este mai mare ca acela al preoției? Episcopii și preoții sunt urmașii direcți ai Sfinților Apostoli. Ei sunt datori să lucreze cu timp și fără timp via lumii creștine și să adune cât mai multe roade, adică fapte bune și suflete curate, vrednice de Împărăția lui Dumnezeu (...)

Spune Mântuitorul nostru Iisus Hristos în Sfânta Evanghelia: "Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acesta aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15, 5). Hristos este vița, "tulpina viei", iar mlădițele care ies din tulpină sunt Apostolii, episcopii și preoții. Acei așa-zisi păstori de suflete, care au rupt legătura cu Biserica lui Hristos, nu mai au harul mântuirii, căci s-au rupt de trupul Bisericii ca și mlădițele de viță și se usucă spre veșnica lor osândă, că nu mai au legătură cu Hristos, cu Harul Duhului Sfânt, cu Tainele Bisericii, cu Sfânta Liturghie, cu Crucea, cu sfinții din cer și cu toți dreptii. Iar păstori adevărați sunt preoții care sfințesc slujba în sfințele biserici, care au grija de turma încredințată lor de Hristos, care se

roagă cu credință și trăiesc în bucuria Duhului Sfânt, care se luptă pentru Evanghelia, pentru credință, pentru mântuirea credincioșilor lor. Fericiți sunt slujitorii pe care îi va afla Hristos făcând așa și vai celor ce-i va afla dormind sau lenevind-se!

Dar care sunt roadele pe care le cere Hristos de la slujitorii Bisericii? Precum roadele mlădițelor de vie sunt strugurii, tot așa roadele mlădițelor lui Hristos, adică ale păstorilor sunt sufletele mântuite. Acestea sunt creștinii pe care preoții îi câștigă prin pocăință și îi aduc la Hristos din cărciumi, de la judecăți, de la desfrâu, de la secte, din robia păcatelor și a morții. Creștinii care ascultă de păstori, de Hristos ascultă, că zice Domnul: "Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; iar cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă" (Luca 19, 16). Dacă preotul slujește cu evlavie, învață pe toți, se roagă și face tot ce poate, dar credincioșii nu-l urmează, el va lua plata lucrătorului credincios, iar ei, neascultătorii, vor lua osândă. Aceștia sunt ca via neroditoare, ca frunzele viei lovite de brumă care cad și se aruncă în foc.

Vai de credincioșii care nu merg la biserică din lenevire sau necredință! Vai de cei ce se rup de trupul Bisericii lui Hristos și cad în secte, că sectele nu duc la mântuire, fiind rupte de vița vieții care este Hristos! Vai și de păstori care nu se ostenesc să aducă roade la vreme din via încredințată lor! Adică smintesc turma, pierd sufletele și lasă să intre lupii în piei de oaie, adică sectanții în parohiile lor. Căci va veni Hristos, stăpânul viei, și "pe cei răi cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor" (Matei 21, 40-41)(...)

Vedeți ce mare este răspunderea preoților pentru sufletele voastre? Vedeți cât trebuie să se jertfească ei pentru mântuirea credincioșilor?

De aceea, frații mei, vă îndemn să iubiți pe Dumnezeu și Biserica Lui. Iubiți pe păstori Bisericii, ascultați de ei și vă rugați pentru ei, ca niște fii sufletești, "că ei priveghează pentru sufletele voastre, ca cei ce vor da seamă" (Evrei 13, 17). Vă mai îndemn să nu lipsiți în sărbători de la biserică, și să ascultați cu evlavie sfințele slujbe, mai ales Sfânta Liturghie. Hristos este de față în Sfântul Altar și noi să lipsim? Maica Domnului cu toți îngerii și sfinții sunt în biserică și slăvesc pe Dumnezeu împreună cu preotul și noi ne ducem atunci la plăceri și la beții? Nu uitați să pomeniți pe preoți la rugăciunile voastre, din dragoste și din datorie, că sunt sfințiți de Hristos și poartă în ei Harul Duhului Sfânt.

Să rugăm pe marele Arhiereu Iisus Hristos, să rânduiască păstori și preoți cât mai buni Bisericii Sale, iar nouă să ne dea mai multă credință și fapte bune spre dobândirea cereștilor bunătăți. Amin.